

на то́я́га, и ѿйшалъ о́усата гора въ лавра монасты́рь, пытálъ го дубрника (вратáра) ѿгдѣ си, що тра́сишъ, и що и́машъ худо́жество (хана́тъ), ѿговóрилъ Іѡаннъ жела́емъ да вы́демъ калѓеръ, а́ дома́ сámъ бы́лъ па́стырь. Ка́заль вратáра на и́гумено, а́ онъ се зарадувалъ, защо немáли козáръ, понéколко вре́ме по калѓериҳа го, и́ пратíха го въ гора́ та да пасé козíтъ, а́ той съ рáдость ѿйшалъ, защо и́скáлъ да си є натехна, сотворилъ та́ла рáбота и́ се мóлилъ Бóгъ, катаднéбнш, и́ непрестáнш поа́лъ, а́ цáръ се разжалилъ и́ пратíлъ, да го тárсатъ, доша въ свата гора, видóхъ Іѡанна, обáче неможи́ха да го похи́натъ: защо бы́лъ съ раздрáни дрéхи, єдýнъ дéнь като пásля по пла-нина́ та козíтъ. Видéлъ прóчес защо нéма никой да го чвé, и́ли да го вíди. Фанáлъ да поéк пвсмъ ду́ховна съ голéма майсториа. Нéкой поснику бли́зо тámш живéкаль въ єдна пéщера, кога́ чвлъ такóво медотóчно пéнів, зачвдисе, и́злéзна ѿ пéщера та си, разглéда и́ видéк па́стырьатъ, гдéто пéе такóва оуди́вите́льно пéнів, а́ козíтъ не пásле, а́ми се въ него глéдалъ, като́ зачвдени, и́ се рáдувалъ на онъя а́нгелски глáсъ, а́ не человéчески. Тоба́ като́ видéк постнико, и ѿйшáлъ въ монасты-ратъ и́ ка́заль на и́гуменатъ, той пратí та го вык-нали, и́ мѹ рéклъ: заклиналъ тё бóгомъ живымъ, да ми́ кáжешъ на истина, ты ли си Іѡаннъ квк-зéлъ, що тё тóлкова цáръ тárси, той же пад-наль на и́гумена на ногé тё и́ искáлъ, да го прóсти: и́ съ плáчъ ѿговóрилъ, а́зъ сámъ грéщенъ и́ недостóинъ рабъ твоегѡ преподобéя, а́ми ти се мóлимъ бóга ради да ме ѿстáвишъ, да си пасéмъ козíтъ, да не чвé цáрьатъ чесамъ твка, и́ цé да ме ѿведe ѿ това́ спасите́льно мéсто, рéче и́гумено: не се грижи за тока́ чéдо моё, а́ми сámъ да са́вщаши, оустани въ єдна кеáя, ко́то щети дамъ